

BİNBİR ROMAN

Cilt: 5 - Sayı: 115 - 25 Kuruş

26 - Temmuz - Çarşamba - 1950

ARADIĞIM KADIN

OH OLSUN.. BENİ
ALDATTI. ŞİMDİ
DE ONU ALDATIL-
YORLAR..

23/

BİRDEN KENDİN-
DEN UTANDI.

ZAVALLI PAV-
LO.. NASIL BİR
KADINA DÜŞ-
MÜŞ.. HAL-
BUKİ O TER-
TEMİZ BİR
ASK TA-
HAYYÜLE-
DİYORDU.

İHTİYAR PROFESÖR ZAMAN ZAMAN MATHIL-
DE'NİN MEKTUBUNU OKUYORDU.

ZAVALLI KIZÇAĞIZA
YAZIK OLDU. KİMSESİZ
VE HİMAYESİZ KALDI..

ARTIK
SÜKUNET BULMUŞTU.
HATTA NİSE GİTMekten
BİLE VAZ GEÇMEK ÜZE-
REYDİ

FAKAT HAYIR..
BU KADIN SİNİ-
RİME DOKUNU-
YOR. DERHAL
HAREKETET-
MELİYİM.

İKİ KUWETLİ EL ROZARYOYU BİR KENARA ÇEK-
Tİ VE İÇERİ ŞEN VE MES'UT PAVLO GİRDİ.

BEYEFENDİ..
MÜJDE MÜJDE..
GELDİ GELDİ

TAM BU SIRA..
DA KOŞARAK HİZMETÇİ
KADIN İÇERİ GİRDİ.

KİM GELDİ?

BEN BABA BEN...
BENİ TANIMADIN MI?

SEN HA?

115/

OĞLUNU KARŞISINDA GÖREN PROFESÖR HIRSINDAN
KIPKIRMIZI KESİLDİ.

BABASININ SÖZLERİNİ FENAYA
YORMAYAN PAVLO İHTİYARI SAMİ-
MİYETLE KUCAKLADI.

İŞTE NİHAyet DÖNDÜM ABACIĞIM.
SENİ BIRAKTIĞIMDAN İYİ BULDUM.
ADETA TOPLAMIŞSIN. MATİLDE NE
ÂLEMDE? O DA İYİ Mİ?

SEN HA? BAK
HELE! NE İSTİ-
YORSUN BENDEN

BABA!..

23/2

DEMek NİŞANLINIZ?
VAY BEYİM VAY.. NERE-
DE BU BOLLUK.. BURADA
BİR NİŞANLI SİRLEMONT
NİKAHLI BİR KADIN..

BABA!.. BUNU SEN
NEREDEN BİLİYORSU

PROFESÖR OĞLUNA HİDDETLE BAK-
TI.

PAVLO OYNADIĞIN OYUNA BİR DE ALAY
KARIŞTIRMA.. O ZAVALLI KIZLA ALA-
KADAR OLMAYA KENDİNDE HÂLA NA-
SİL CESARET
BULUYORSUN?

NE SÖYLÜYORSUN
BABA? NİŞANLIM
DEĞİL Mİ?

115/2

BABA, BU
MESELE HAKKIN.
DA NE BİLİYOR
SAN SÖYLE

HERŞEY GİZ.
LENEMEZ DELİKANLI
HELE BÖYLE ŞEY-
LERİN KOKUSU
ÇABUK DUYU-
LUR..

PAVLONUN HAYRETİNİ
PROFESÖR HİDDETLE
KARŞILADI.

ARKASI VAR

Aşk ve Macera Romanı: 20

Memur gözlerini yere dikerek: — Bu okadar müthiş olmaz; yalnız diğer mahkûmlar için gayri tabii bir harekettir. Bunun için idam hükmü icra edildikten sonra bunu unutmaları için diğer mahkûmlar avluda bir müddet gezdirilir ve sonra tekrar höcrelerine konulur. Her idam icra edildikten sonra bize büyük bir zahmet çıkıyor.

— Peki o böyle bir idam hükmünü nasıl karşılar?

— Kim, idama mahkûm olan mı? Onun ile bir müşkülât çekmiyoruz. Sessizce idama gelirler. Fakat tuhaf değil mi bazı bekçiler çok yufka yürekli kimselerdir ve bu vaziyetlere dayanamıyarak fenalık geçiriyorlar. Bu yüzden şimdiye kadar üç bekçiye azlettim. Müdür muavini de buraya doğru geliyor...

İri cüsseli ve resmî elbiseli bir adam Morel'e yaklaşarak:

— Sabah şerifler hayrolsun Mr. Morel! Müdürü gördünüz mü?

Ronni başını salladı. Binbaşı Boyle devam ederek:

— Bu idam hükmü icra olunduğu esnada müdür bulunmayacak. Söz aramızda ama; onun bu manzarayı seyretmeğe tahammülü yok da onun için bulunmak istemiyor; tuhaf değil mi? Sir Con Makston nerelerde?

— O da burada mı?

— Hücresinde mahkûmlar konuşuyor. Ha işte geliyor!

Sir Con'un yüzü solmuştu. İki adamı görünce söylendi:

— Sabah şerifler hayırlı olsun, Boyle. Sabah şerifler hayırlı olsun Ronni. Şimdi ona veda edip ayrıldım.

— Kalmıyacak mısınız?

Sir Con'un cevabı kısa oldu:

— Hayır!

Ve Ronni'ye dönerek sordu:

— Ronni nasıl oldu da bu adamın ölmesini görmek için buraya kadar geldiniz?

Ronni alayla gülerken:

— Siz yüksek kalpli mahkûmunuzun ölüme mahkûm olmasını büyük bir haksızlık telâkki ediyorsunuz değil mi?

— Ben hiç kimseye bugün onun duyduğu işkenceyi temenni etmem;

Bu sırada avlunun kapısı vuruldu ve kısa boylu, şişman, sakalı uzamış ve biraz da sinirli bir adam avluya girdi. Elinde yumuşak bir şapka ve omuzunda da bir kayış vardı.

Ronni:

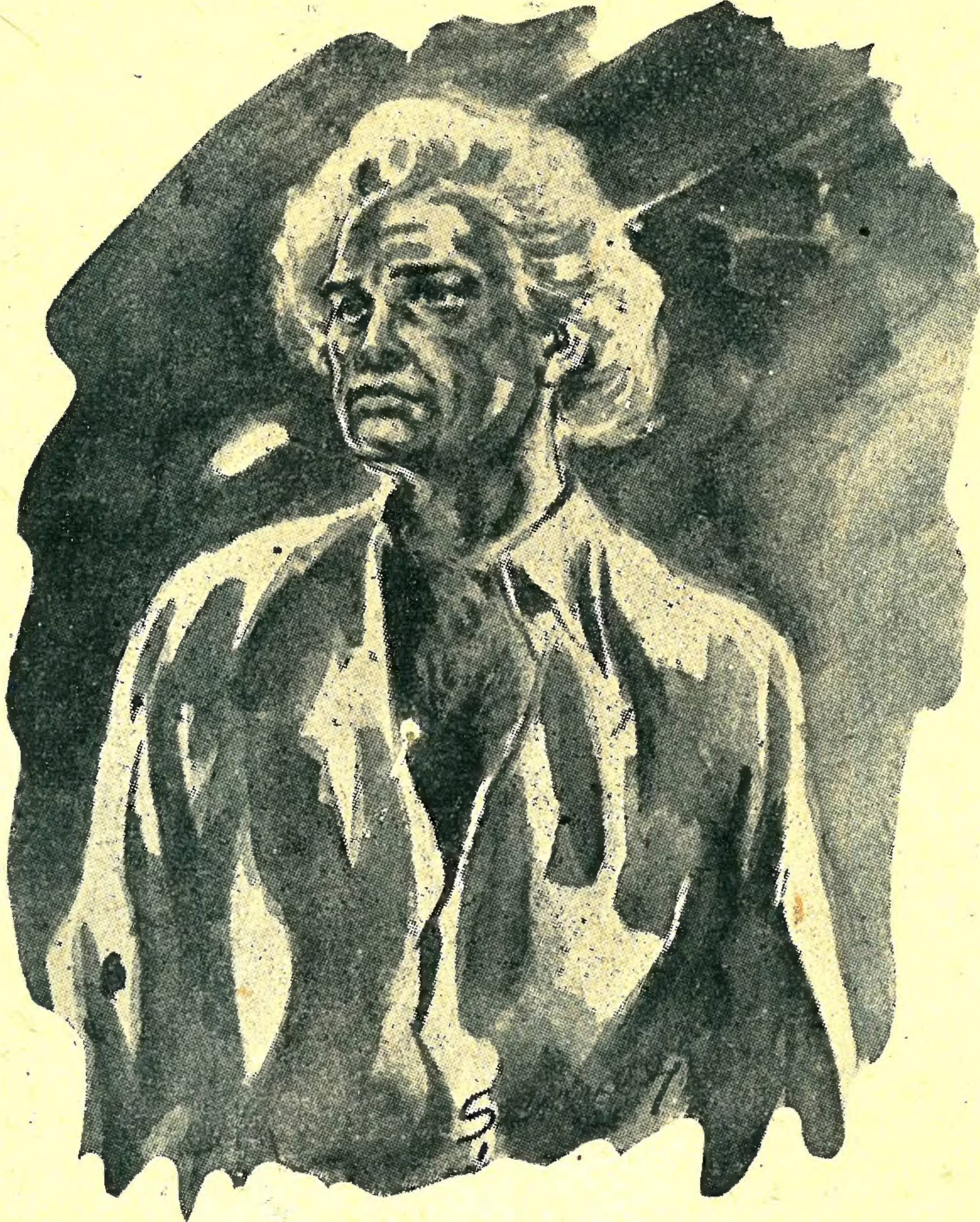
— İşte cellât, dedi.

Sir Con hiç cevap vermedi; parmaklığı doğru gitti; bir nöbetçi çelik kapıyı kapadı. Avukat bir saniye tereddüt etti ve sonra cellât avluya girerken o da açık duran kapıya doğru ilerledi.

Sonra avluya iki nöbetçi geldi. Daha sonra elleri bağlı bir adam iki tarafında iki resmî elbiseli nöbetçi ile avluya girdi. Nöbetçiler arasında yürüyen elleri bağlı adam yanında giden papasdan derhal farzediliyordu.

Monoton ölüm duası Ronni'ye tesir etmiş olmalı ki derhal şapkasını çıkardı. Solt'a gelince: Kendi kendine bir şeyler söylüyor gibiydi. Papasın okuduğu duayı beklemiyerek yürüyen Solt, yavaş yavaş Ronni'ye doğru ilerliyordu. Nihayet Ronni'nin önünde durdu ve yüzüne baktı.

Elinde silindir bir şapka bulunan bu sefiş adam, saçlarını biryantinle muntazam taramış ve güzel bir de

Solt'un kafasından, kendisine bakan gözler, kendi gözleri değil miydi?

kravat bağlamıştı. Buna mukabil se ve yakasız bir gömlek vardı. Solt'un sırtında pejmürde bir elbi- Ronni, karşındakinin yüreğine

Sahneye Dönüş

Nakleden: Leylâ BEKEM

Genç adam kırılgan bir sesle, — İkidir saatine bakıyorsun, dedi. Görmüyor muyum sanki; yerinde oturamıyorsun. Evet belli etmemeye çalışıyorsun ama ben anlıyorum. Acelelen var. Niçin acele ediyorsun? Bana söylemeyecek misin?

Genç kadın hafifçe kızardı. Gözlerini önüne indirerek,

— Ne münasebet, dedi. Acelem filân yok. Onu da nereden çıkardın? Sana öyle geliyor. Niçin yüzünü astın? Yoksa bana inanmıyor musun?

Genç adam cevap vermedi. Gözlerini yola dikerek otomobilin süratini arttırdı. Arada bir de belli etmeden nişanlısını süzüyordu. Lilly güzel değildi fakat cazipti. Şirin yüzü, tatlı dilliydi. Mario onu görür görmez âşk olmuştu. O zamanlar Lilly daha silik bir figürandı. Tiyatro münek-kidi olan Mario sayesinde parlak bir yıldız olmuştu. Fakat Mario çok kıskançtı. Sevgilisini her şeyden, herkes-ten kısıyordu. Hele meşhur olunca bu kıskançlığı büsbütün artmıştı. Nihayet dayanamayıp sevgilisine sah-neden çekilmesini teklif etmişti. Genç kadın biraz nazlanmış, yalvarmış ya-karmıştı fakat sonunda sahnedan ayrılıp mesut bir yuva kurmaya razı ol-muştu. Mario nişanlısına bir türlü güvenemiyordu. Bir teklif karşısında kalacak olursa onu reddedeceğinden şüphe ediyordu. Hele o andaki acele-sine fena halde sinirleniyordu.

— İşte bak yine gözün saatte. Kuzum ne oluyorsun?

— Hiç şekerim. Hiçbir şey yok. Bir müddet hiç konuşmadılar. Genç kadın batan güneşe bakarak,

— Artık dönsük, dedi. Mario hiddetle doğruldu nişanlı-sına baktı,

— Demek bir işin var. — Niçin kızyorsun? Saat sekiz-de beni telefonla arıyacaktın onun

için.

— Kim?

— Yeni açılan Violet Tiyatrosu-

nun rejisörü.

— Ne dedin?

Mario genç kadını kolundan tut-

muş hiddetle sarsıyordu.

— Bana söz vermiştin. Bir daha

rejisör adı anmıyacaktın.

Genç kadın nişanlısının yüzüne

bakmağa cesaret edemiyordu.

— Evet. Fakat bana haber yol-

latmış. Saat sekizde telefonla beni a-

rıyacaktım. Bulunmazsam ayıp olur.

Hem niçin üzüyorsun. Bana tiyat-

roda bir iş teklif etseler dahi redde-

deceğimi biliyorsun.

— Na malûm.

— Niçin böyle söylüyorsun. Se-

ni ne kadar çok sevdiğimi bilmiyor

musun?

— Öyleyse bu akşam beraber ge-

zeceğiz. Telefonu bekliyeceğine bera-

ber gider bir yerde yemek yeriz. Seni

bulamayınca, yarın da arar. Ne ola-

cak.

Genç kadın heyecanlandı.

— Hayır olmaz Mario imkânı

yok. Sen rejisör Reiger'i tanıyor mu-

sun?

Genç adam ters ters cevap ver-

di,

— Hayır. Yalnız şahsen.

— Ben de tanımıyorum.

— Haydi şekerim vaz geç şu iş-

ten. Beni üzme.

— İmkânı yok Mario. Çok rica

ederim beni artık evime götür.

Genç adam bir müddet sustu son-

ra,

— Sen bilirsin dedi. Hakkın var

evvelâ vazife sonra eğlence. Ticarî

zihniyet ne yazık ki bütün benliğini

işleyen bakışları karşısında, kalbinin büzüldüğünü hisseder gibi oldu. Vücudü, sanki donmuş, sanki kaskatı kesilmişti. Bir an, içinde tahammül edilmez bir eziklik hissederek sendeledi.

Kuvvetli bir elin, omuzundan tuttuğunu ve kendisini çekip sürüklediğini hissetti... Okadar...

Kendine geldiği vakit, bütün vücudünü meflûc gibi hareket ettiremez oldu. Ne olduğunu kendisi de anlamıyordu. Elleri, bir kayışla, sırtına arkasına bağlanmıştı ve bileklerini sıkarak bu kayış, canını yakıyordu. Ayrıca, iki nöbetçi de kollarına sınıksı yapışmışlardı. Konuşmak, bir şeyler söylemek istedi. Fakat muvaffak olamadı.

Çevresine bakındığı vakit Solt'u tekrar karşısında gördü. Gözlerini hemen yere indirip tekrar Solt'a doğru kaldırıncaya, aklı duracak sandı. Solt'un kafasından, kendisine bakan gözler, kendi gözleri, evet Ronni Morel'in gözleri değil miydi? Aman Yarabbi! Nasıl olurdu bu?

Fakat olmuştur işte! Ronald Morel'in ellerini, arkaya bağlanmış kollarından iki nöbetçi tutmuştu ve yanbaşında da başka bir Ronald Morel, gayet müteessir ve merhametli gözlerle kendisine bakıyordu.

Ronald, bir ara ayakkaplarının, canını acıttığını hissetti. Ayakkabısının birinin içinde çivi vardı galiba... Ah şu melun François! Hiç te dikkat etmez! Eğilip ayakkaplarına bakınca, ayagındakilerin kendi kunduraları olmadığını gördü. Kalın ve kaba salapuryalar vardı ayagında... Bacaklarındaki pantolonun da ütüsüz ve yırtık pırtık olduğunu gördü.

Kendisini sundurmaya doğru götürürlerken rüyaymış gibi bir hali vardı. Tavandan sarkan halatın altına ulaştıkları zaman onu durdular.

Ronni delirecek gibiydi! Neydi bu? Neler oluyordu? Şimdi ne olacaktı?

(Arkası 14. sayfada)

kaplanmış. Aşka yer kalmamıştır artık. İyi bir ev kadını olacağını düşünürken yanılmışım meğer.

Genç kadının zihni çok daha başka şeylerle meşguldü. Hiç orali olmadı. Mario ateş püskürüyordu.

— Evet hakkın var. Sakın bu telefonu kaçırayım deme. Ne olur ne olmaz belki de rejisör seni angaje etmek istiyor. Hele bir defa o teklif etsin de sonra beni kandırmağa uğraşacaksın değil mi? Muvaffak da olacağını zannediyorsun değil mi. Fakat yanlıyorsun. Haris olmak iyi bir şeydir ama fazlası daima zararlıdır. Lilly vazgeç bu işten. Gel benimle beraber.

— Hayır. Niçin beni anlamak istemiyorsun. Seninle her gün buluşabiliriz. İstersen yarın... Yok yarın olmaz ama öbürsü gün. Evet öbürsü gün muhakkak.

Mario hiç cevap vermedi. Otomobilini kızlandırdı genç kadını evine götürdü. Genç kadın ayrılırken Mario ile öpüşmeyi dahi unutarak acele ile otomobilden inip apartmana girdi.

Tam sekizde telefon çaldı. Lilly heyecanından bayılacak gibiydi. Ahizeyi eline alıp heyecandan kısılan sesi ile,

— Buyrunuz, Ben Lilly Golden, dedi.

Hattın öbür ucundan Lilly'nin çok iyi tanıdığı bir ses,

— Ben rejisör Reiger. Veya bu komediyi bırakalım. Ben Mario. Senin beni hakikaten sevip sevmeyiğini anlamak istemişim. Beni sevdiğini zannediyordum. Fakat yanılmışım. Sen sahneyi bana tercih ediyorsun. Sana muvaffakiyetler dilerim Lilly.

Genç kadın telefonu kaparken düşünmeden kendi eli ile yuktığı saade-te yanıyor hıçkırarak hıçkırarak ağlıyordu.

NAT PINKERTON

TİYATROYA TELEFON ET
GAZETECİLERLE KONUŞAMI
YACAĞIMI SÖYLE.. SONRA OTO-
MOBİLİ HAZIRLA.. KASVET
BURNUNA GİDE-
CEĞİM.

SEVGİLİM SÖZ
VER BANA O MEN-
DEBUR HERİFLE
UĞRAŞMIYACA-
ĞINA...

SÖZ VERİYORUM
CANIM. YALNIZ BİR
DAHA BURAYA A-
YAK BASARSA
YÜZÜNÜ PAR-
ÇALARIM.

GÜLE GÜLE KALMIYAM.. EKMEK.. YAĞ..
CANIM.. İKİ KİLO ŞALGAM.. O KA-
GEÇ KAL- DAR DEĞİL Mİ?
MA..

AÇILIŞ GECESİ.. NE
ZEVKLİ BİR HEYECAN..
BEN SENDEN
HEYECANLIYIM
PAGAN..

BEN DAHA
ZİYADE EN-
DİŞELİYİM..
ACABA NAT,
GONT'A NE
YAPACAK?

NE YAPMALI? KİMDEN LÂF GAZETE-
KAPMALI? YERLİLER ACA- CİLER GE-
BA BİRŞEY BİLİRLER LİYOR..
Mİ? AĞIZLARIN-
DAN BİRŞEY
ALABİLİR Mİ-
YİM?

MERHABA NAT.. BİR İPUCUARI.
SENİN BURADA YORUM. BANA
NE İŞİN VAR YARDIM EDİN.

LÂF ARA-
MIZDA..
ŞU GONT
HAKKINDA
NE BİLİ-
YORSU-
NUZ?

GÜZEL GÜZEL POKER OYNU-
YORDUK. BİZE MÜHİM ŞEYLER
SÖYLİYECEKMiŞ.. ÇAĞIRTTI..
ŞİMDİ DE BEYİM YÜRÜYÜ-
ŞE ÇIKMIŞ..

YÜRÜYÜ-
ŞE DEĞİL
OTOMOBİL
GEZİNTİSİ-
NE.. KASVET
BURNUNA
GİTMIŞ..

KASVET BURNU
MU DEDİNİZ?

DEDİMİSE NE OLUR?
DELİ MİSİN AYOL?

AFFEDERSİNİZ.. GONT
KASVET BURNUNA MI
GİTMIŞ.. BU ÇOK MÜHİM
GONT DEMEK KASVET BUR-
NUNA GİT-
TI..?

EVET ÇILGIN
DOSTUM..
GONT OTOMO-
BİLLE KASVET
BURNUNA
GİTMIŞ..

HERİF ZİRDE-
Lİ.. ELİNDEKİ
PAKETLERİ
BIRAKTI GİT-
TI..

NİYETİ KÖTÜ
GÖZLERİNİ BE-
GENMEDİM.

KASVET BURNUNA
MÜMKÜN OLDUĞU
KADAR ÇA-
BUL..

ARKASI VAR.

Ve gözleri yaşla dolu:
«Yarın buradan gidi-
yorum!» diyebildi

Stewart, yanında oturan Josephine'e dönerek : «Bundan sonraki durakta ineceğiz, sevgilim, dedi. Asırlık Columbine köyünü mutlaka sen de çok beğeneceksin..»

Kız : «Mutlaka, kocacığım, diye cevap verdi. Senin sevdiğin şeylerin içinde benim sevmediklerim oldu mu hiç?»

Bir kaç sene önce hayatını kazanmak ve istikbalini sağlama bağlamak için çiftliklerini bırakarak Philadelphia'ya giden Stewart, evine dönüyordu. Dört Yaprak Çiftliğinin sahibi olan babası Jeb Fisher ona, bu topraklardan ayrılmanın kendisine yaramıyacağını ve küçük bir çocukken bile çapayı bütün oyuncaklarından fazla sevdiğini tekrar tekrar hatırlatarak delikanlının fikrini çelmeye çalışmış, fakat muvaffak olamamıştı. Nihayet Stewart'ın o büyük şehire gidip iş bularak bir müddet orada kalmasına karar verildi. Jeb, çiftliğe ait işleri küçük oğlu Ned'le beraber de görebilecekti.

Stewart köyünde mütemadiyen toprakla uğraşmanın faydasını, buraya varınca bir kere daha gördü ve bu gibi mevzularda ihtisas sahibi olması yüzünden derhal Bahçe Levazımatı Bonmarşesine tezgâhtar olarak girebilmek imkânını buldu. Çok geçmeden de mağazanın bahçe ve park elbiseleri satılan kısmındaki cazip kızla tanıştı. Bir kaç gün sonra ikisi de, boş vakitlerinin bir dakikasını bile birbirlerinden ayrı geçirmeye başlamışlardı. Beraberce tiyatrolara ve dansinglere gidiyorlar, açık havalarda da Hope Amusement Park'daki atlı karıncalarla dönme dolaplara binerek yaramaz çocuklar gibi eğleniyorlar-

di. Yazın sonuna doğru Stewart ona, evlenme teklifinde bulundu.

Kızın mütevazı evinde yapılan küçük bir merasimden sonra karı koca olmuşlardı. Bir gün Stewart, Josephine'e çiftlikten bahsetti. Mavi gözleri hasretle dumanlanan kız dudakları titreyerek : «Ben çiftliklere bayılırım, dedi. Rüyalarımda bile hep öyle bir yerde yaşadığımı görürüm zaten.»

O hafta, çalıştıkları mağazanın alt katında, Craig'in dükkânında açılan sergide yeşil çatılı, bembeyaz duvarlı ve sarmaşıklarla süslü sevimli bir köy evinin maketi teşhir ediliyordu.

Kız onu görünce : «Stewart, şuna bak! diye haykırdı. Ne fevkalâde değil mi? Hele önündeki küçük güvercinliğe bayıldım doğrusu..» Ve o günden sonra Josephine elleri ve sesi ile elbiseler satarken, aklı ve kalbi ile de o evi düşündü. Geceleri yatınca gözünün önüne hep, sakın bir vadede, çam ağaçlarının gölgesine kurulmuş yeşil çatılı beyaz evler geliyordu.

Tren bir kaç dakika sonra Columbine'e varacaktı. Stewart birdenbire, köyünü terketmeden önce babasının onun bu toprağa bağlı olduğundan bahseden sözlerini hatırladı ve bu rabıtayı karısına karşı hissettiği derin sevgiye benzeterek gülümsedi.

İstasyona indikleri vakit etraftaki sükûnet Josephine'i şaşırttı. Köyü de olduğundan çok daha küçük bulmuştu.

Eski bir otomobil onları Dört Yaprak Çiftliğine getirdi. Josephine'in göz-

leri, şoförün tükrükler saçan sakız dolu ağzı ile, kızgın ve alçak güneşin altında parlayan olgun ekinler arasında mekik dokuyordu.

Jeb Fisher oğlunu : «Nasıl olsa geri döneceğini biliyordum ama, daha evvel geleceğini ummuştum. Stewart» diyerek karşıladı. Bir yandan da mısır koçanından yapılmış piposunu çekiyordu.

Karısı da gözlerinde dostça parıltılar olduğu halde elini Josephine'e uzatarak : «Hoş geldin, kızım, dedi. Sen de bizim aileden oldun artık.»

Sonra Josephine, sırtlarına tulumlar giymiş olan Ned ve Kattie ile konuştu. Yemek masasına oturunca da bütün aileyi daha yakından tanımak imkânını buldu. Bu samimî havayı teneffüs ederek geçireceği mes'ut günlerin hayaliyle şimdiden mestoluyordu âdeta. Fakat ilk günlerde burayı yadırgayacağı da muhakkaktı. Zira bu çatlak parmaklı ve gümüş renkli saçlı ufak tefek anne ile nasıl konuşması lâzım geldiğini bile kestirememişti henüz.

Bütün sonbahar, Stewart sabahtan akşama kadar Jeb'le tarlada ekin biçmekle uğraştı. Ned ve Kattie de öteki çiftçilerin çocukları ile beraber ve yeşil bir otobüse binerek Colombine'deki mektebe gidiyorlardı. Her iş, şaşmaz bir intizamla olup bitiyordu burada.

Bir akşam Stewart eve dönünce, Josephine'i şefkatle kuvvetli kollarının arasına aldı ve neş'eli bir sesle : «Burasını çok sevdim, değil mi?» diye sordu. Zaten çiftliklerde öyle bir şey vardır ki onu imkânı yok şehirde bulamazsın..»

Kız sabırlı bir tebessümle cevap verdi : «Evet, Stewart. Bunu ben de anlamaya başlıyorum.»

Akşam yemeğinden sonra bütün aile ocağın başına toplanıp çaylarını içmeğe başlayınca Josephine, bu insanlara ve bu muhite hâlâ alışmamış olduğunu hissederek ürperdi. O, her şeye rağmen bu toprakların malı değildi çünkü..

Kendi kendine : «Stewart çok mesut olduğumu zannediyor, diye düşündü. Her sabah şarkılar söyleyerek işine gidiyor ve bana sadece maddî varlığının bir parçasıymışım gibi muamele etmekten vazgeçmiyor bir türlü...»

Josephine bu ıssız vâdide ve gece gündüz toprakla uğraşan bu basit insanlar arasında, her an meşeli arkadaşlarını ve güzel elbiseleri hatırlayarak nasıl mes'ut olabilirdi ki...

Ve kış başlar başlamaz hissettiği huzursuzluk büsbütün dayanılmaz oldu.

Bir akşam Stewart mutfağa girince, karısını göremedi. Annesi başıyla üst katı işaret ederek : «Orada!» dedi. Delikanlı, Jeb, Kattie ve Ned'in tuhaf bakışları önünde merdivenleri dörder dörder atlayarak yukarı fırladı ve odalarının kapısını açınca birdenbire durakladı. Kadın eşyalarını yerleştirmekle meşguldü.

Stewart sordu : «Ortalığı mı topluyordun?»

Josephine ona bakmadı bile... Kocası ile gözgöze gelmekten korkarak işine devam ediyordu. Nihayet güçlüğüle kendini topladı ve gözleri yaşlarla dolu olduğu halde : «Yarın buradan gidiyorum!» diyebildi.

Sabah olunca Stewart, onu küçük kamyonuna bindirerek Columbine istasyonuna doğru yol almaya başladı. Bir aralık yanında oturan kıza döndü ve sesinin titrediğini belli etmemek için yavaşça : «Çiftlikten ayrılmayı istemiyorum, Josephine, dedi. Columbine'nin güzelliklerini sevmek, sana o kadar güç mü geldi?...»

Josephine cevap vermedi. Elindeki son kozu da oynamak üzere olan genç çiftçinin gözleri ümitle parlamaya başlamıştı.

Birdenbire kız, Stewart'ın otomobili durdurmasını istiyormuş gibi elini kaldırdı ve heyecanla : «Şuraya bak!» dedi. Biraz ötedeki tepenin eteğinde, yeşil çatılı, bembeyaz duvarlı ve sarmaşıklarla süslü küçük bir köy evini işaret ediyordu.

«Stewart, bu bizim Craig'in sergisinde gördüğümüzün bir eşi değil mi?»

«O vakit sen onu beğendiğini söylemiştin, Josephine. Ben de bu araziye satın alarak sana evlenmemizini yıldönümünde bir sürpriz yapmak istedim. Fakat artık ne ehemmiyeti var! Sen gidiyorsun..»

Kadın sanki onun söylediklerini işitememişti. «Etrafına güzel yoncalar dikip, bahçesini de rengârenk çiçeklerle süslemez değil mi, Stewart, diye mırıldanıyordu. Önünde de küçük güvercinliği bile var...»

GİZLİ VAZİFE !..

YAŞASIN.. ŞEREFE ŞAMPANYA İÇELİM. ALMAN-YA KAZANACAKTIR.

PEKİ SEN KİM SİN BEN SENİ HİÇ GÖRMEDİM.

JANİN BİR FIRSAT BULDU GERDANIN TABANCA SİNİ ALDI.

BEN BAŞKA BİR CEPHE-DEN GELDİM.

LENAYA YAVAŞÇA BİR İŞARET YAPTI. VE GERDAYA NİŞAN ALDI.

ELİMDESİN HAIN KÖPEK.. KIPIRDAMA GEBERTİRİM.. KIPIRDAMA DİYORUM

DEMEK SEN DE HAIN..

BÜTÜN CEZANI BEN VERECEĞİM

GERDA ELİNDEKİ ŞİŞEYİ JANİNE FIRLATTI. KIZ EĞİLDİ. ŞİŞE SİYİRDİ GEÇTİ.

TAM BU SİRADA ALENLE MİŞELİN ODAYA GİRDİLER. AFERİN JANİN...

ÇABUK GELİN.

ALEN.. ALLAH BİR AN GERDANIN RAZI OL-SUN

BİR AN GERDANIN BİZİ GÖRMESİNDEN. GÖRSEYDİ VE ELİNDE OLSAYDI HEPİMİZİ...

HELLO BOB DOKUZ ÇAK LISINDIR. YİNE ÖLDÜREMEDİLER

PEK DAYANAMIYACAK TIM AMA LENA KUVVET VERDİ.

MİŞELİN SEN JANİNE YARDIM ET BEN BOBUN GÖZEYİM.

GERDAY NE YAPACAK GİZ

ONU BANA BIRAKIN.. BEN HESABINI GÖRÜYÜM

BU KADINLA MI ASLA

BANA EL KALDIR. MAĞA CESARET EDEMEZ

DÜNYADA KİMSENİN BENİ KORKUTAMİYACAĞINI BİLMİYORDUMUSUN?

KURTULUR KURTULMAZ BOB BAYILDI.

BOB BOB

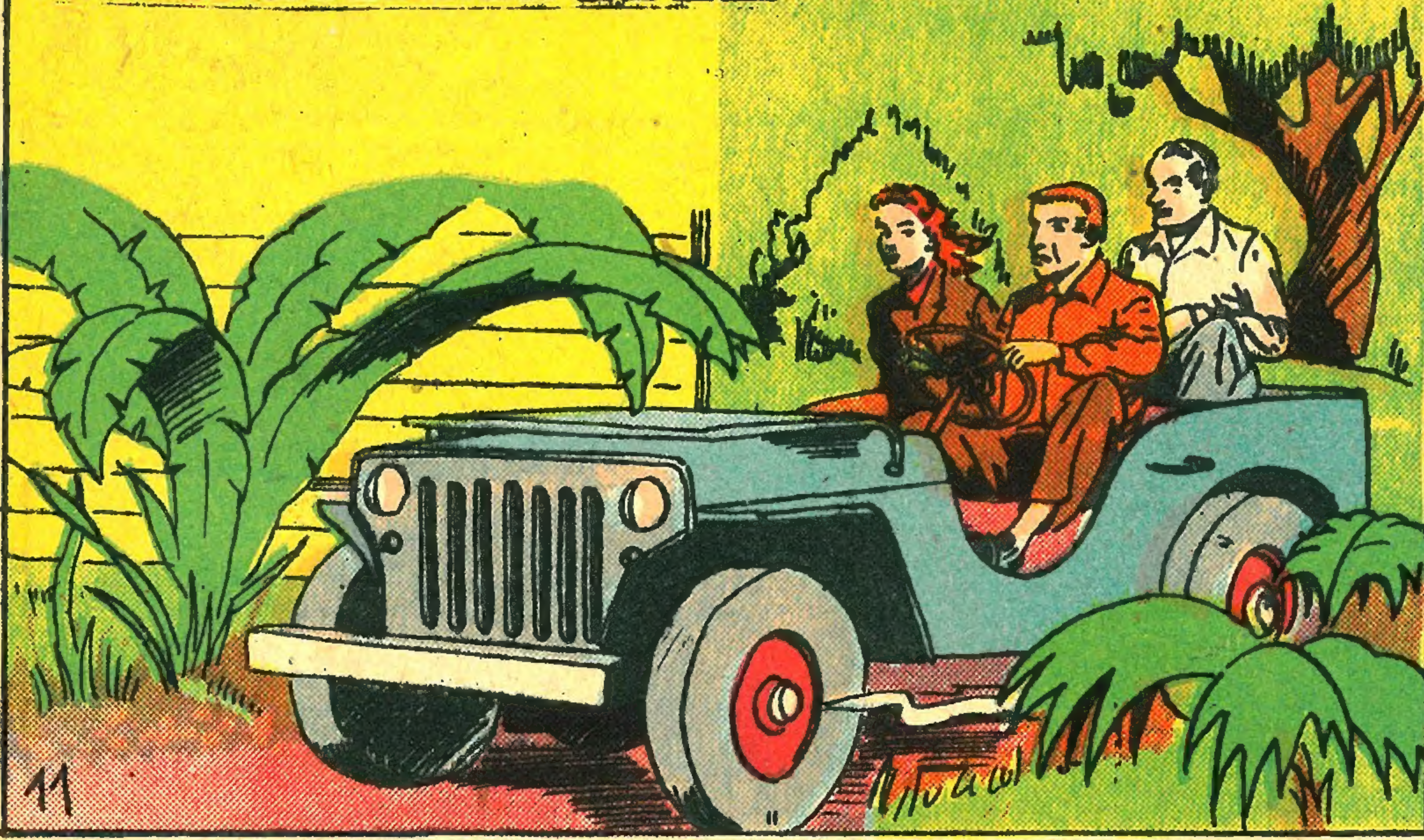
HERKES BOB LA MEŞGUL OLURKEN GERDA BİR PETROL LAM BASINI BARUT FIĞISININ ÜSTÜNE ATTI.

BARUT FIĞISI.. AMAN KAÇALIM.. PATLIYACAK..

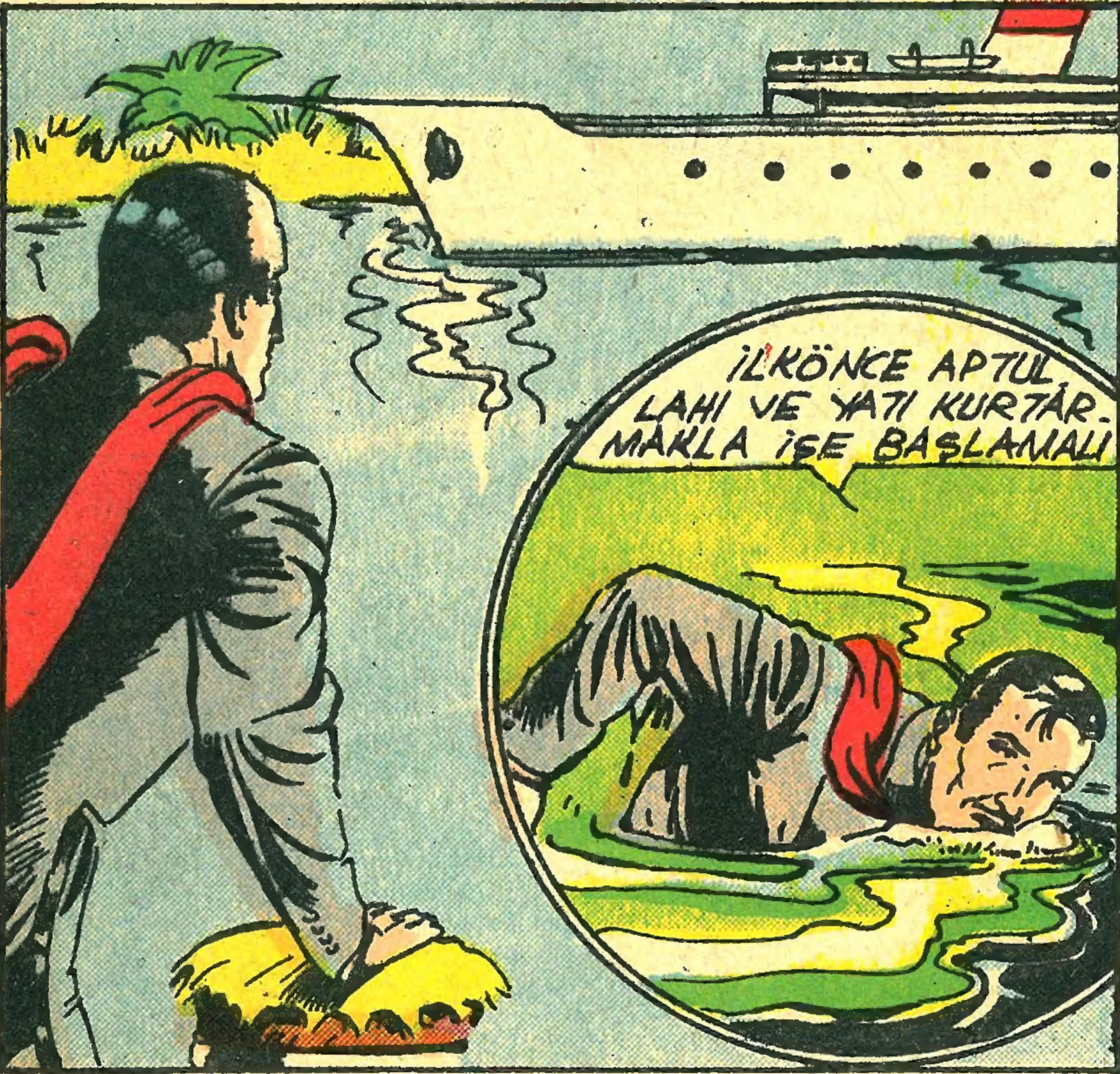
ARKASI VAR

MANDRAKE

HİRSİZLAR NARDAYI
TEL ÖRGÜNÜN ÖBÜR
TARAFINA GÖTÜR-
DÜLER

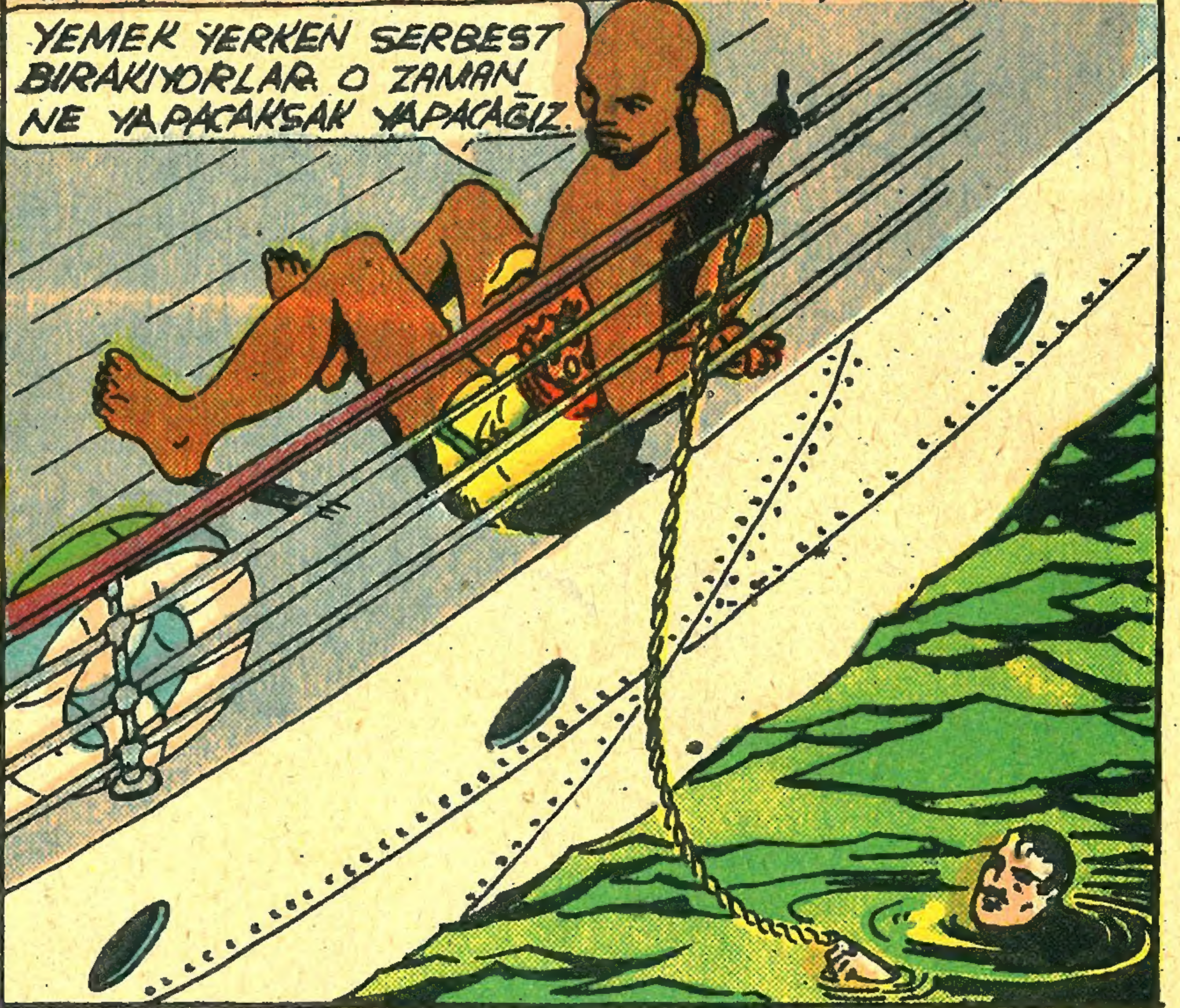
SENİ REMİN OLARAK ALIKOYACAĞIZ.
MANDRAKE TESLİM OLUNCAYA KADAR
ESİRİMİSSİN..

İLKÖNCE APTUL
LAHI VE YATI KURTAR.
MAKLA İSE BAŞLANALI

MANDRAKEYİ GÖRÜNCE APTULLAH ŞAŞIRMADI.

YEMEK YERKEN SERBEST
BIRAKIYORLAR. O ZAMAN
NE YAPACAĞAK YAPACAĞIZ.

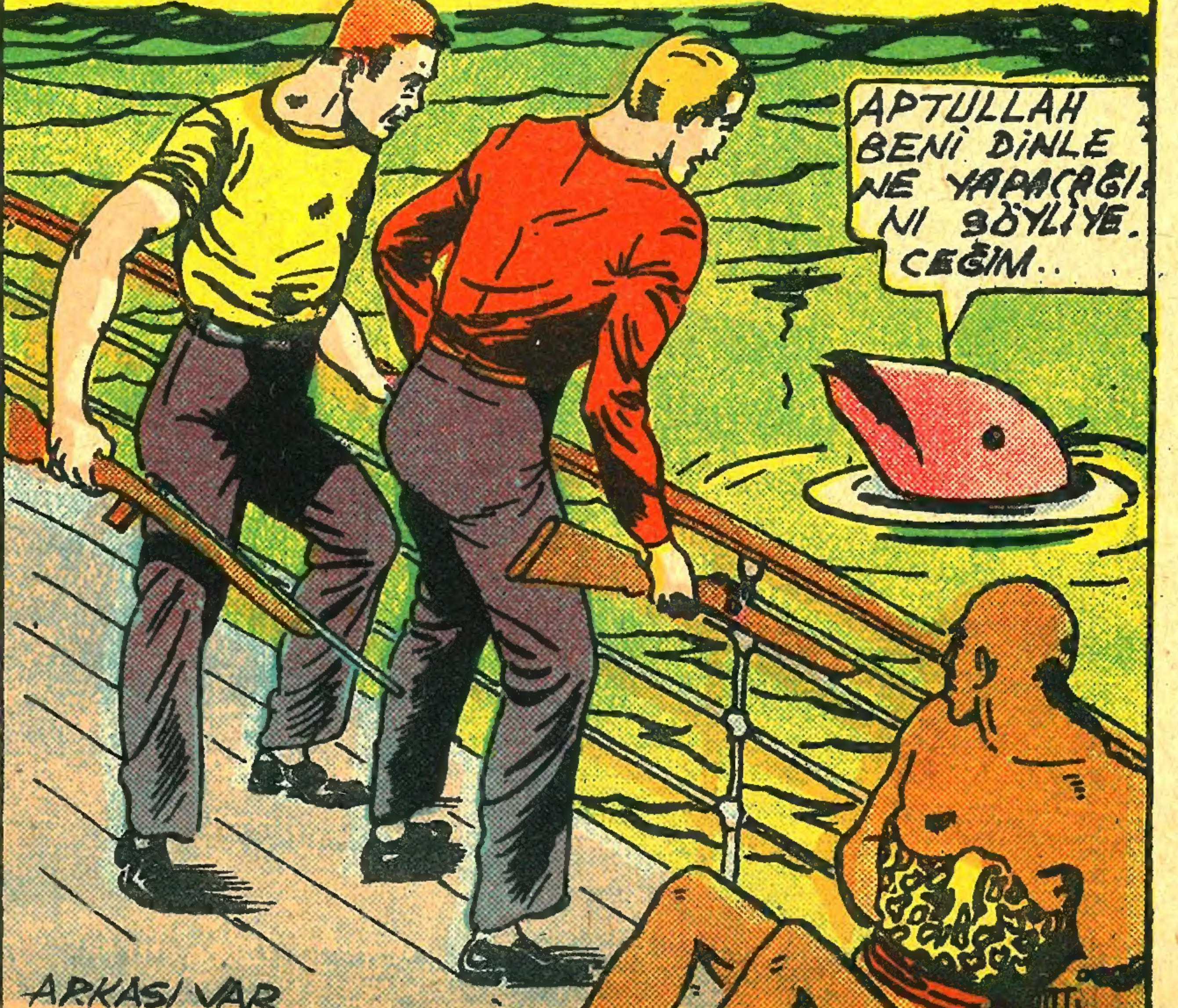

APTULLAHIN BİRİYLE KONUŞTUĞUNU GÖREN İKİ
HAYDUT HEMEN SEĞİRTTİLER.

MANDRAKE HEMEN KOCA BAŞLI BİR KEFAL ÖLDÜ.

APTULLAH
BENİ DİNLE
NE YAPACAGI
NI BÖYLEYE
CEĞİM..

ARKASI VAR

GÖK SÜVARİ

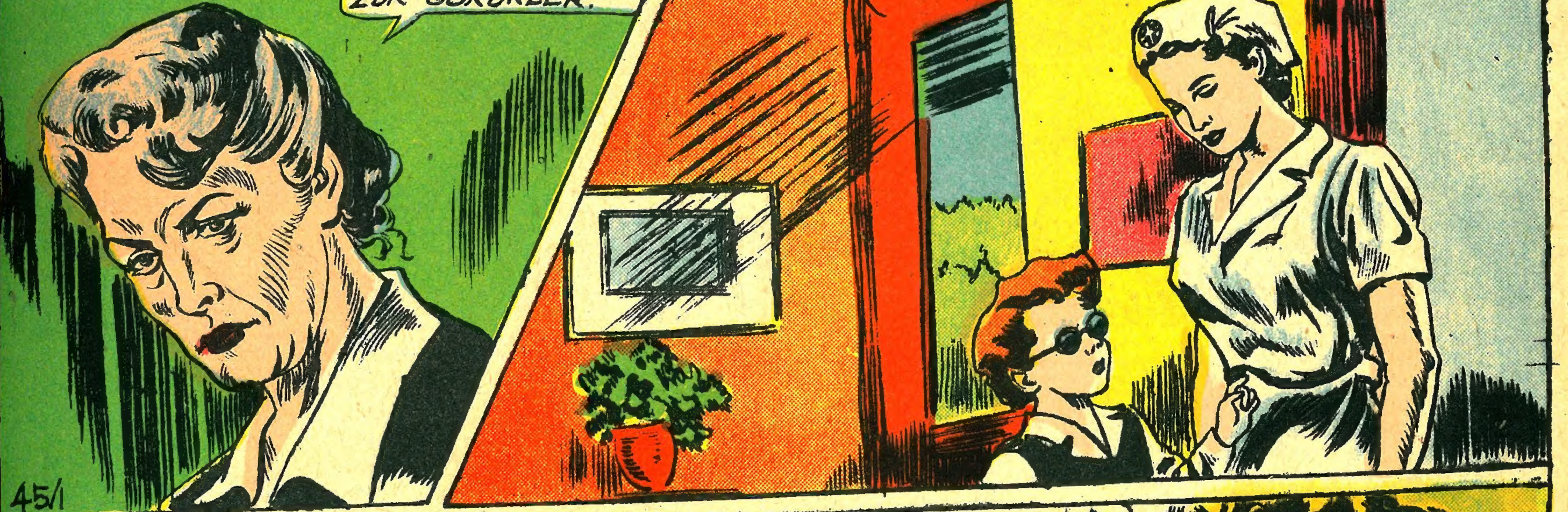
BAYAN AZTİRİD BUNU KIZINA ANLATMADI.

TABİİ BUNU ORDRA'NIN BİLMESİNE LÜZUM YOK. EĞER UBALDO MEYDANA ÇIKAR KIZI NI İSTERSE MEYDANA ÇIKAR. O ZAMAN MAZUR GÖRÜRLER.

BU SIRADA MELZER'İN KLİNİĞİNDE MAKSİMİYAND İKİ GÖZÜ İKİ GEÇME AĞLIYORDU.

HAYIR GELMİYECEK YAVRUM.. İYİLEŞTİ VE EVİNE DÖNDÜ.

TEREZA.. YİNE GELMİYECEK Mİ?

45/

YENİ BİR BEBEK SATIN ALIRSA DA GELMEZ Mİ?

GELİR YAVRUM AMA... BEBEKLER ÖYLE ÇABUK SATIN ALINMAZLAR Kİ..

YA TEKSAS! O KOCA KÖPEK.. ONU BİR DAHA GÖRMİYECEK MİYİM?

GİDEN BAYAN ADRES BIRAKMADI YAVRUM.

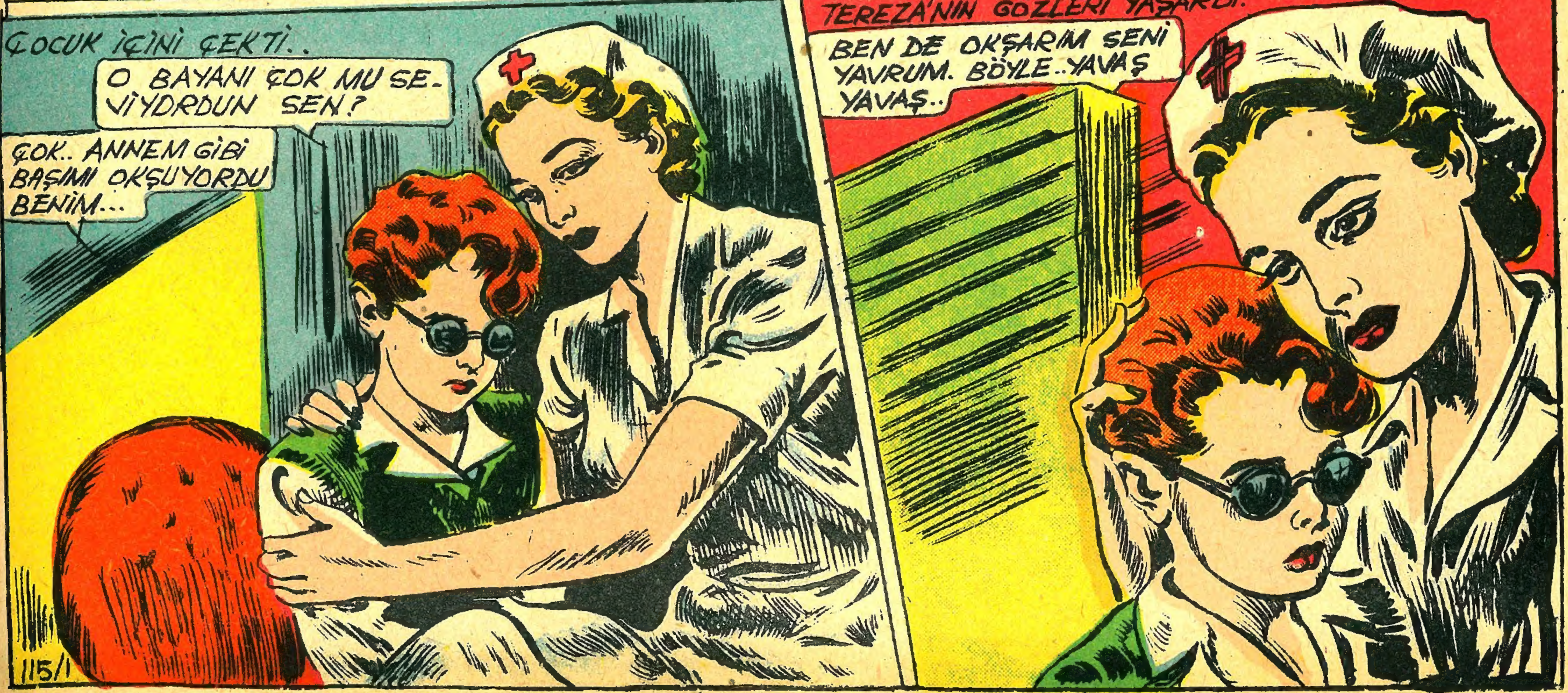
ÇOCUK İÇİNİ ÇEKTİ..

O BAYANI ÇOK MU SEVİYORDUN SEN?

ÇOK.. ANNEM GİBİ BAŞIMI OKSUYORDU BENİM...

TEREZA'NIN GÖZLERİ YAŞARDI.

BEN DE OKŞARIM SENİ YAVRUM. BÖYLE..YAVAŞ YAVAŞ..

115/

MAKSİMİLYANO İRKİLEREK GERİLDİ

HAYIR.. O BAYAN BAKI
TÜRLÜ OKSUYORDU. BEN
ONU İSTERİM.

45/2

KLİNİKTE KENDİĞİNE ÇOK İYİ MUAMELE EDİL-
MEKTEYDİ. FAKAT ÇOCUK ANA ŞEKRATİ ARI-
BENİ SAATLERCE YALNIZ BIRAKIYOR. YORDU.
LAR. UBALDO DAYIM DA ARTIK SIK GEL-
MİYOR

GÜN GEÇTİKÇE SEVGİ
YOKSULLUĞU MAKSİMİL-
YANO'YU DAHA FAZLA
SIKIMAGA BAŞLADI.

KİMBİLİR NEREDEP BEL-
Kİ DE O BİR MELEKİ..
İYİLİK MELEĞİ..

MAKSİMİLYANO ARTIK ORORAYI HIÇ AKLIN-
DAN ÇIKARAMADI. OYUNLARINA BİLE ONU
SOKTU...

BÜTÜN DÜNYAYI ARAŞTIRACAĞIM.
İŞTE JAPONYAYA GELDİM. ÇAT
ÇAT!! ANNEME BENZEYEN O
İYİ BAYAN BURADA MI OTURU-
YOR? YOK HA? ÖYLEYSE A-
MERİKAYA GİDE-
YİM...

MAKSİMİLYANO HAYALİ YOL-
CULUKLAR YAPARAK ORO-
RAYI ARIYOR.

İŞTE NİYAGARA ŞELÂLERİ..
BURADA DA MI YOK.. ÖYLEYSE
ŞİMAL KUTPUNA GİDEYİM..

ŞİMAL KUTPUNUN UZAK OLDUĞUNU BİLDİĞİİN
UZUNCA YÜRÜDÜ. AYAĞI ALIŞIK OLMAYAN BİR
YERE ÇIKTI.

AYAKLARIMIN ALTINDA
BAHÇENİN KUNLARI YOK.
ACABA NEREDEYİM BEN?

115/2

İLERLEMEĞE DEVAM ETTİ. KLİNİKTEN DIŞARI
ÇIKTIĞININ FARKINDA DEĞİLDİ.

ARKASI VAR

Sırat Köprüsü

Yazan: KEMALETTİN TUĞCU
Aşk ve Macera Romanı: 26

Doktor heyecan içinde anlatıyordu:

— Bu öyle beklemedik bir hareketti ki donup kalmıştım. Araba idare edilmediği için ilerledi, boşluğa vıtuğumuzu duydum. Fakat şiddetli çarpma beni bayıltmadı. Yerimden fırlamış, otomobilin önüne doğru uçarak kendimi çarpmıştım. Baş aşağı duruyordum. Aklım başımdaydı. Şoförü gördüm. Elini bana uzattı. Kurtarmağa geldiğini sanmıştım. Halbuki elini gömleğime koyduktan sonra geri çekip yüzüne ve boynuna sürdü. Yüzü kıpkırmızı olmuştu. Daha sonra kendisini kaybettim. Nekadar zaman geçtiğini bilmiyorum. Sesler duydum. İki kişi gördüm. Birisi elini kırık pencereden içeriye uzattı ve kafama vurdu. Sonrasını bilmiyorum.

Celil Bey epeyce yorgun düşmüştü. Onu Mari ile bıraktım. Adnanın yanına indim. Üç günden beri kokainden mahrum kaldığı için pek berbat bir haldeydi. Elleri başı titriyor, soluk yüzünde kızarmış gözleri birer yara parçası gibi duruyordu. Tamamiyle halsizdi. Arka üstü yatmış, gözlerini bir köşeye dikmişti. Sarsarak aklını başına getirdim. Üstüne doğru eğildim. Peltek bir şive ile:

— Selim, Selim diye inledi.

Yine o zehiri istiyordu. Doktorun tavsiye ettiği şuruptan içirdim. Konuşturmağa çalıştım. Her şeyi reddediyor, her şeye kızıyor, cinnet buhranları geçiriyordu. Fakat şurubun tesiriyle uyudu.

O akşam kendisine güçlkle biraz bir şey yedirebildik. Yine uyudu. Bütün gece hiç uyumamıştı.

Celil Bey daha iyi idi. Kansızlık ona yeni yeni tesir ettiği için gittikçe zayıflıyor ve soluyordu. Buna mukabil iştahı, yerindeydi.

Hâdisenin üstünden dört gün geçince ayağa kalkacak duruma gelmişti. Pek halsizdi. Fakay gayret ediyordu. O sabah aramızda şöyle bir konuşma oldu:

— Kendinizi yormayınız. Niçin davranıyorsunuz?

— Ben Adanaya gitmek istiyorum.

— Burada size bakamıyor muyuz Celil Bey?

— Bundan şikâyetim yok. Teşekkür ederim.

— Adanada ne yapacaksınız?

— Burada kalmakta sebep yok.

— Bizim yüzümüzden başınıza büyük bir felâket geldi. Hiç olmazsa tamamiyle iyi oluncaya kadar kalınız. Emin olun ki sizin hayatınızı bizim hayatımız garanti eder. Mari daima burada kalıyor. Yemeklerinizi ben kendim terliyorum, size yedirmeğe gayret ediyorum. İlaçlarınız vaktiyle veriliyor. Bakınız nekadar farklısınız. Doktorun tenbihi üzerine pansimanları yapıyoruz.

— Biliyorum, teşekkür ederim. Fakat her şeye rağmen...

— Gitmeyin Celil Bey. Yaralarınız tamamiyle kapanmadan sizi bırakmam. Bunun için sebepler var. Önce yollarda yine bir kaste maruz kalabilirsiniz. Sonra bu aile içinde halledilmesi icabeden bir cinayettir. Bunlardan başka şahsi endişem ve üzüntüm var.

— Şahsi endişeniz mi?

— Evet Celil Bey. Sizi ben ge-

tirdim. Ben sebebiniz oldum. Artık okadar emniyetsiz oldum ki Mariyi buraya bırakıp çıkarken kapıyı üstünüzden kilitliyorum. Herhangi bir isteğiniz varsa hemen söyleyiniz. Esasen şehre gidecek elbiseniz de yok. Çeketinizi ve gömleğinizi parçaladık. Birkaç gün olsun bekleyiniz.

Celil bana bunların cevabını vereceği yerde yüzüme uzun uzun baktıktan sonra:

— Siz niçin burada kalıyorsunuz? dedi. Bu insanlara para için mi bağlısınız?

— Evet, dedim. Bir kere buraya gelmiş bulundum. Bu büyük bir sırdır. Fakat nihayet ben de evime dönmek istiyorum.

mediği için şöyle sordu:

— İstanbulda anneniz ve kız kardeşiniz varmış. Bana söylediler. Onların geçimini siz mi temin ediyorsunuz?

Doktor:

— Evet efendim, dedi.

— Ben günlük kazancınıza ve buraya kadar gelerek vizita yapmanıza mukabil Emel Hanım hemen bugün telgrafla ailenize beş yüz lira yollıyacaktı. Kendilerine talimat verdim. Mektup ta yazınız. Hemen gönderirler. Bundan başka size bir teklifim var. Ailemiz kalabalıktır. Ben ve oğlum bakıma muhtacız. Sizin tedaviniz bana çok iyi geldi. Bilhassa oğlum daimi bir nezaret altında bulunmalı. Bunu

— Siz niçin burada kalıyorsunuz? dedi. Para için mi bu insanlara bağlısınız?

— Sizin Mollabeylerle başka bir ilginiz yok mu?

— Hayır. Ben onların yanına çalışmak için gelmiştim. Burada kalmak için şahsıma olsun emniyet bağlıyınız.

— Siz, siz okadar iyi ve okadar büsbütün başka bir insansınız ki.

Gözlerini indirdi ve kızardı. O anda ben de içimde sıcak bir heyecan duydum ve kendime hâkim olamadan gülümsedim. Sonra bu hoppalığı örtmek için:

— Teveccühünüze teşekkür ederim. Mademki anlaştık, haydi uyuyunuz. Mari buradan ayrılmıyor. Her isteğinizi kendisine söyleyebilirsiniz.

O gün Mollabey de Celil Beyin yanına indi. Kendisiyle konuştu ve benim gibi nazik olmağı düşün-

kendiniz söylemiştiniz. Size şimdi sekiz yüz lira aylık veriyorum. Bize ve Çamlıyayladaki personele bakarsınız. Mükemmel bir eczahane de var.

Doktor şaşırmişti. Ben:

— Celil Bey biraz daha iyileşsinler, o zaman bir konuşma yaparsınız Beyefendi, dedim. Henüz mevsimi değil.

Doktorun yanından çıktık. Bana kendisini katiyen salıvermememi, etrafta büyük kilükal olacağını ve adliyenin işe el koyacağını anlattı.

Çok sıkıntılı günlerdeydik. Mollabey yeğeninden korkuyordu. Onun kendi adamlarından bir çoğunu kandırmış olduğunu anlamıştı. Ailesinin içinde barındırdığı bu muhteris canavarın şimdi her çareye baş vuracağını biliyordu.

Belki bir caniden başka bir şey

olmayan şoför Süreyyayı karşısına aldı ve kendisine şunları anlattı:

— Bir cinayette bıçağı değil, onu kullanan eli mahkûm ederler. Sen de bir âletsin. Seni burada yok etmek pek kolaydı. Fakat ben bunu yapmıyorum. Sana şu parayı veriyorum. Buradan kaçmış gibi yapacak ve o serserinin yanına giderek bana casusluk edeceksin. Haydi bakalım savuş.

Süreyya için bu kötü hareketlere bir teşvikten başka bir şey olamazdı. Herif kaba ve savruk hareketlerle çıkıp gitti.

Bir şeyler yaptığını zanneden Mollabey tamamiyle iyileşmiş sayılırdı. Fakat etrafından korkuyordu. En fazla emniyet ettiği adamlarına hediyeler vermeğe başladı. Vaitleri arttı. İlk defa Adanaya indiği sırada yanına iki korucu almış, Raifir yanına da Sadri beyi oturtmuştu.

Adanada kaldığı iki gece içinde de hep yanındakilerle gezmiş, zalim bir hükümdarın kasit korkusu içinde bulunmuştu.

Adana dönüşünde bana çok kıymetli hediyeler getirdi. Parasını keyfi için savuran bu milyonlerden birşeyler yontmaktan çekinmedim.

En büyük sıkıntıyı Adnan teşkil ediyordu. On gün geçtiği halde kokain iptilâsının bütün zararını ıstıraplarla çekiyordu. Bir gün bir buhran arasında:

— Beni buna sen mecbur ettin, kurtulmuşsun, fakat senin istinkâfın, senin zulmün beni yese düşürdü. Benimle evlenmedikten sonra yakamı niçin bırakmıyorsun? dedi.

İlk defa bir erkek tarafından, hakikaten sevilirdim. Fakat bu sevgi benim için makbul değildi. Adnan aynı duyguları babasına da söyledi. Bunun üzerine Mollabeyle yeni bir münakaşaya başladık. Ben oğlunun bir evlât sahibi olmaması için Selimin birtakım ter-tibat aldığını iddia ederek bir deneme daha yapılması üzerinde ısrar ettim. Mollabey:

— Öyle olsa bile geçti artık, diyordu. Sen bizim hayatımıza karıştın. Ben tükürdüğünü yalayan insanlardan değilim. O kadın giremez artık içimize.

Münakaşa yavaş yavaş azdı. Yeniden boğaz boğaza gelecek bir şekil aldı. Bu defa işe Sevim de karıştı. İkimizin arasına giriyor, şiddetle ağlıyordu. Mollabeyin bu kıza karşı pek büyük bir zaafı vardı. Fazla hayal yapmamış, sefalette yetişmiş bulunan kız İstanbuldaki ailesini refaha kavuşturmuş, kendisi de elmaslar takınmış, büyük bir servetin varisleri arasına girmişti. Kocasına kendisini sevdirmek için bütün safiyetiyle hareket ediyor ve erkeğinin sözlerini dinliyordu.

Kanı tepesine çıkan Mollabey bütün bu yaptıklarının yanına kalmıyacağını bildirdi. Ben de kendi yaptıklarımı sayıp döktüm. Tamamiyle haklıydım. Fakat o:

— Buralarda benim borum öter. ayağını tetik al, tehdidini savurdu

(Arkası var)

ALLAHASKINA CEVAP VERİN
GONTRAND BURADA MI?

52

ADALAR KRALİÇESİ

AH BU KAH..
RAMAN ADAMI BİR ÖLÜMDEN
KURTARABİLSEM..HERŞEY
KENDİLİĞİNDEN HALLOLUR

BELKİ SAYIKLADI.. HAYIR HAYIR.. BU
İMKÂNSIZ.. GONTRAND..SEVGİLİ KOCA.
CİGİM.. ŞİMDİ SEN NEREDESİN ACABA.

KRALİÇA ELBİSESİNİ YIRT.
TI ATMACA REİSİN YARA.
LARINI SARDI

BELKİ KAN DURUNCA
KENDİNE GELİR

BİRDENBİRE IŞIK SIZAN BİR
DELİK GÖRDÜ

EY İLÂHİ İŞİ.. BANA REH.
BERLİK ET..

BÖYLELİKLE JÖFRENİN ALEL.
ACELE KAPATTIĞI MAĞA.
RANIN AĞZINA GELDİ.

BU KAYALARI NASIL OYNATA.
BİLİRİM BEN.. İKİ GÜNDÜR
AĞZIMA BİR LOKMA SU VE
EKMEK GİRMEDİ.

BU SIRADA GONTRAND VE VAR
GO REİSİN DÖNMESİNİ BEKLİYORLAR
HAVA AĞARMAYA BAŞLADI. FAKAT
NE REİS NE ARKADAŞI DÖN.
MEDİLER.

VARGO.. BİZ BURADA BOŞUNA
BEKLİYORUZ. ETRAFIMIZDAKİ BU
SESSİZLİKTE BİR TUZAK HA.
VASI SEZİYORUM. DURMI.
YALIM..

SİZİ TAKİBE
HAZIRIM
MAJESTE..

AMAN MAJESTE
ÇOK DİKKATLİ
OLALINI.. ÖNÜZÜZE İYİ BA.
KIN..

ARKASI VAR

Sarı Hastalık

Yazan: M. YAMAN

O kuldan arkadaşları. Seniha'nın dayısının çiftliği vardı. Mezuniyet imtihanlarını verince şöyle bir dinlenmeği, oh demeye düşünenlerken Seniha onlara teklif etmişti:

— Ben çiftliğe gideceğim. Siz de gelin. İstedığınız kadar kalırsınız. Çiftlik çok güzeldir. İçinden dere geçiyor. Değirmeni var, ulu ağaçları, bol yemişi var. Dayım da insan canlısı bir adamdır.

Fikir pek cazipti. Alâattin, Tevfik, Naci Remzi, Selim bir gün bir vagonda çiftlik yolunu tuttular. Kızdan tekrar davet almışlardı. Fakat Selim, kısa tiren seyahatinde üzücü bir haber verdi:

— Çocuklar size anlatmak benim vazifemdir. Çiftliğe gidiyoruz ama Seniha ile pek burun buruna gelmeyin, öyle elini de rastgele sıkmayın. Bu zavallı kızcağızda sarı bir hastalık varmış. Doktor Kenanı tanırırsınız. Hani Üniversiteye giderken bazan Çakmakçılar yokuşundan geçerdik. İşte orada, çeşmenin yanından sapınca solda ikinci ev. İşte bu doktor bakıyormuş kendisine. Ben tesadüfen oraya gitmiştim. Seniha ya rastladım. Beni görünce sıkıldı. Uzun uzun rica etti ki kimseye söylemiyeyim hastalığımı. Fakat nihayet bu bir sağlık meselesidir. Bir kızın gururu yüzünden dört arkadaşına fenalık etmek istemem.

Alâattin haykırdı:

— Yahu nasıl hastalık bu? Görünürde bir şey yok. Turp gibi kız.

Selim içini çekti:

— Yalnız turp gibi mi ya? İlik gibi kız. Öyle güzel kız nadir bulunur. Fakat durgunluğunun siz de farkındasınız. Ara sıra üzüntülü bir hal alır. Gözleri dalar, içini çeker. Hastalığı da şeymiş. Neydi bakayım, çapraşık bir adı var. Sifilis. Ha, sifilis hastalığı. Sizin anluyacağınız frengi. Çok tedavi edilmiş ama irsi olduğu için tezahüratını yavaş yavaş yapmış ve iç uzuvlarındaki tahribatı pek ilerlemiş. Geç haber alınmış bir hastalık. Seniha bu yüzden çiftliğe kapanıyor. Bizi de davet ettiren dayısıdır. Kız sıkılmasın, arkadaşlarıyla biraz avunsun diye.

Bu haber hemen neşelerini kaçırttı. Alâattin:

— Birkaç gün kalır, döneriz. Fakat çok yazık kızcağıza.

Bir doktorun oğlu olan Naci:

— Herhalde hastalık pek fazla ilerlemiş ki söküp atamıyorlar, dedi. Frengi daima saridir. Doğrusu arkadaş hatırı için ben hayatımı tehlikeye koyamam.

Büyük neşeler umdukları çiftlik âlemi onlara zehir olmuştu. Belli etmemeye çalışıyor ama kızdan mümkün olduğu kadar çekiniyorlardı. Arif dayının da iki kızı vardı. Yetişkin kızlardı. Selim onlar için:

— Ne güzel kızlar, diyordu. Bunlar da hastalanırsa yazık. Fakat babaları tedbir almış sanırım. Aşlatmış çocukları. Keşke biz de böyle bir şey yapabilseydik.

Remzi:

— Fakat, dedi. Sen Seniha'ya çok sokuluyorsun. Korkmuyor musun hastalanmaktan?

Selim yine içini çekiyordu:

— Ben, ben ezelden zavallı bir insanım. Kimseciğim yok. Üniversiteyi bitirmek için dışarıda, gece yarısına kadar çalışmaya mecbur olduğumu biliyorsunuz. Talihsiz bir insanım. Ön tekerlek nereye giderse arka tekerlek de oraya gider. Sizler analı, babalı, zengin çocuklar-

sınız. Hepinizin iltiması, arkası var. İyi mevkiler elde edeceksiniz. Ya ben, ben ne olacağım? Bu zamanda tahsil para ediyor mu? Arkası olmayan Üniversiteliler içinde makara tire satanlar yok mu? Sonra kızcağız bana derdini de yarıyor. Ne zaman yalnız kalsak hemen hastalık bahsini açıyor. Öyle bedbaht ki.

Alâattin:

— Bedbinliğin yüzünden kendini tehlikeye atıyorsun, dedi. Onu tedavi ettirirler ama sen dıral dedenin düdüğü gibi ortada kalırsın.

— Ne yaparsın vicdanım bırakmıyor. Bir kere tesadüfen bu hastalığı öğrendim. Alnımın yazısı. Bu kadar güzel ve iyi yürekli bir kıyı ıztıraplarıyla yalnız bırakmak içime elvermiyor.

Çiftlikte subaşı eğlenceleri, at

gezmeleri, bol meyva, gölgeliklerdeki uyku ile iki hafta geçti. Çocuklar birer birer dönmeğe başladılar. Önce Alâattinle Naci gitti. Daha sonra Tevfik, arkasından da Remzi. Selim Remziyle birlikte gidecek (Arkası 14. sayfada)

93 Viktor Hügonun BÜYÜK ROMANI

12

KAPTAN DÜRBÜNÜNÜ ALDI UFKA BAKTI.

NE MİLLET BU GEMİLER?

FRANSIZ FİLDUSU KÖMÜTANIM

ESASLI GEMİLER! HEPSİ GICIR GICIR. İŞİMİZ AYNASIZ NE YAPACAĞIZ?

HEPSİNİ GÖRÜYÖR KİNDAN GÖRDÜM.

ŞU İLK GÖRÜMENİN ADI ALTIN SAHİLİ, DİR

ÖYLEYDİ. SONRA DEĞİŞTİRDİLER BENİ BU GEMİLERDE BU LUNDUM

KAPTAN FRANSIZ FİLDUSU. NUN ATIŞ KAPILIYE TİNİ. TOP SA YISI YLA. ÖLÇTÜ.

ŞÖVALYE.. ŞÖYLE BÖYLE 380 TOPU OLAN BİR DÜŞMAN FİLDUSU İLE KARŞI KARŞIYIZ

SANSI. MİZDA NE VAR SA O OLUR

BİZİM ATEŞ EDEBİLECEK KAÇ TOPUMUZ VAR VİYÖ VİL?

DOKUZ EFEN. DİM

KAPTAN YİNE BAKTI. SEKİZ GEMİ GİTTİKÇE YAKLAŞI. YORDU.

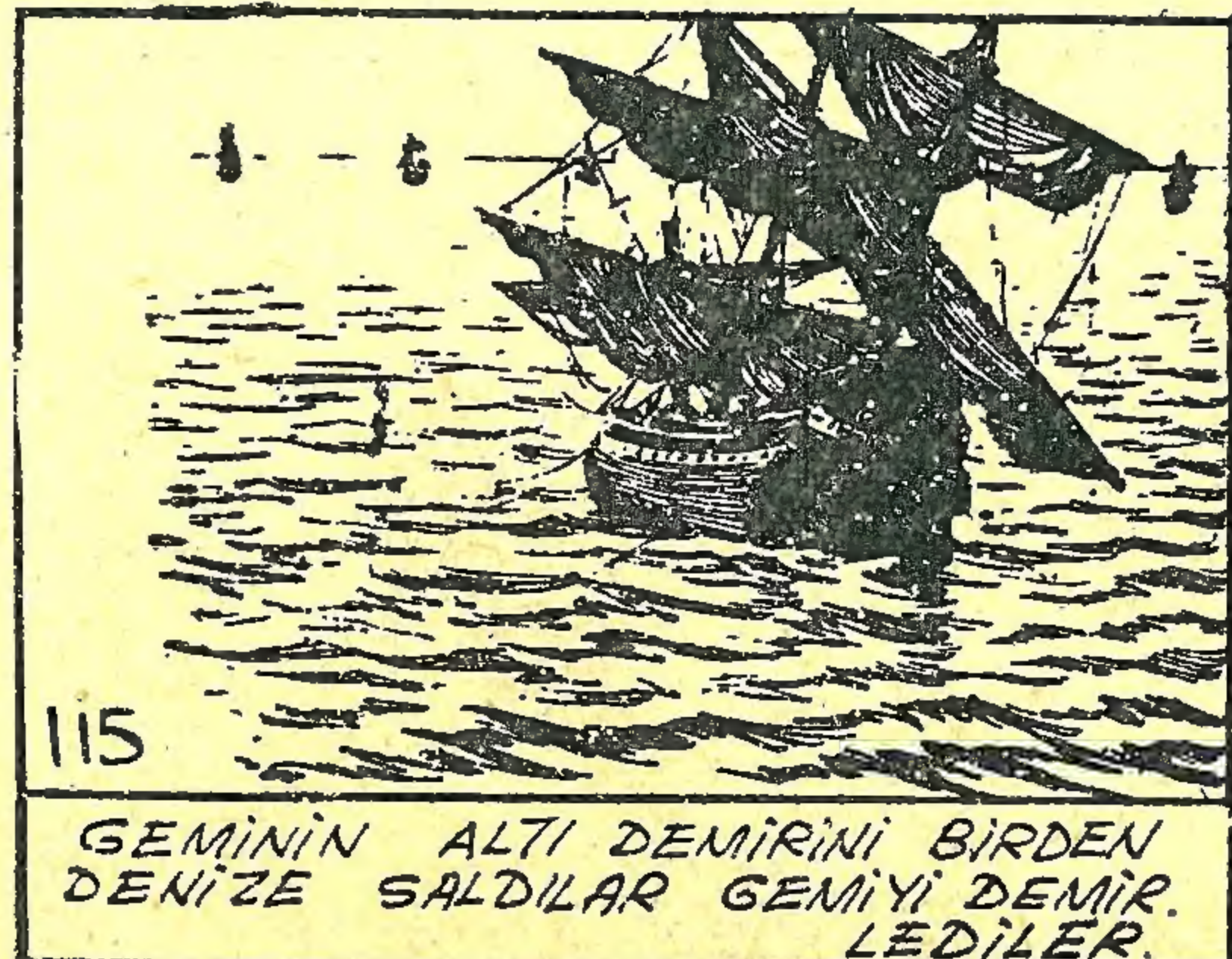

BİZİM TOP MENZİLİNE GİRİNCEYE KADAR YAKLAŞMALARINA MÜSAADE EDECEĞİZ

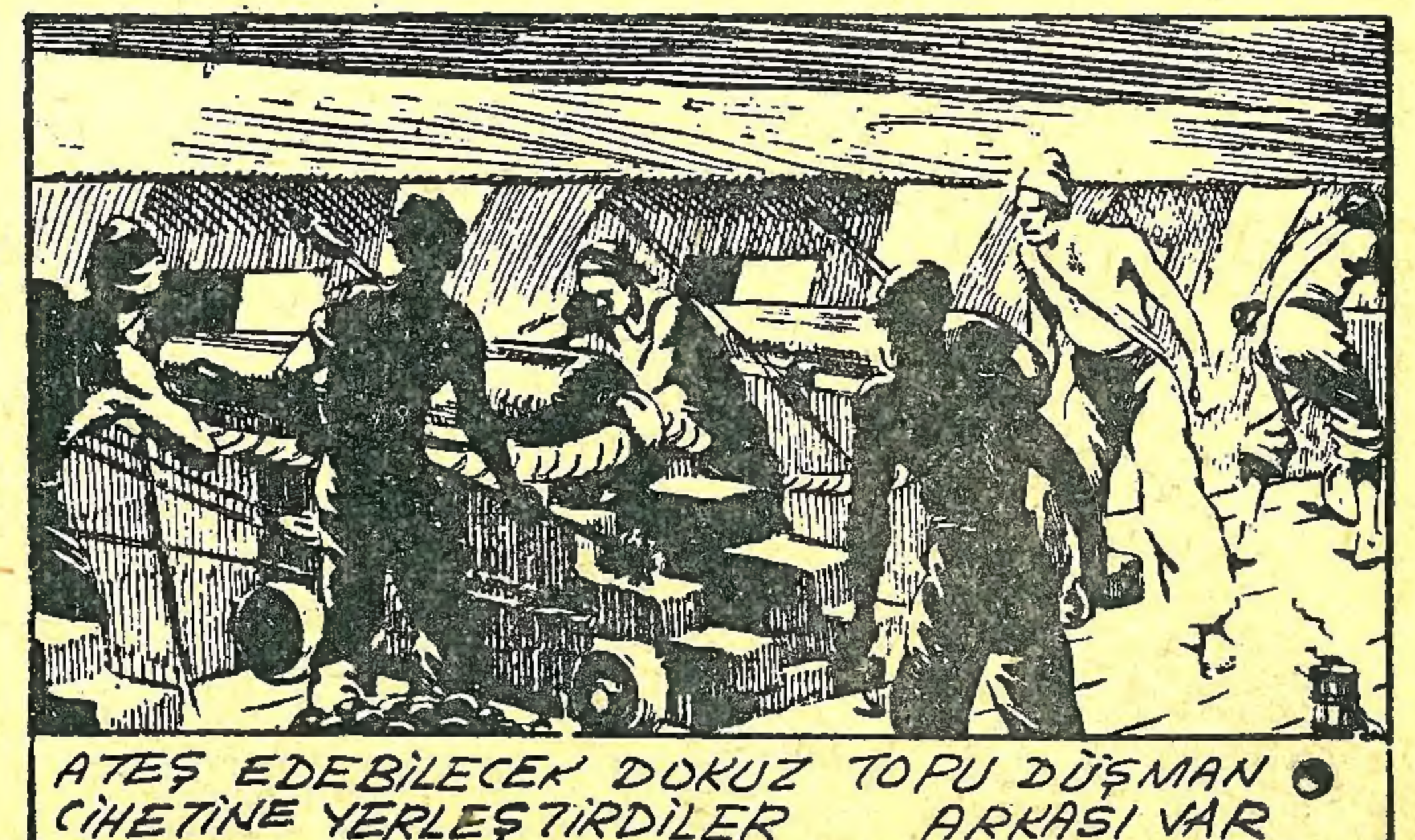
BAŞÜS TÖNE

YÜZBAŞI ALÇAK SESLE EMİRLER VERDİ. TAYFALAR SAĞA SOLA KOŞUŞTULAR.

GEMİNİN ALTI DEMİRİNİ BİRDEN DENİZE SALDILAR GEMİYİ DEMİRLER.

ATEŞ EDEBİLECEK DOKUZ TOPU DÜŞMAN CİHETİNE YERLEŞTİRDİLER ARKASI VAR

FIRTINA KAPTAN 7

RÜZGÂR DÖNDÜ. DEHŞETLİ BİR FIRTINA KOPTU.

KOCA YELKENLİ
CEVİZ KABUĞU
GİBİ SALLAN
SALLAM SALLA.
NİYORDU

YAPILACAK HIÇ
BİR ŞEY YOK-
TU. HARTAYI
PUŞLAYI ŞA-
ŞIRDILAR

GECE BAS
TIRDI.

ARTIK KENDİLERİNİ
TAMAMIYLA MUKADDE-
RATA BIRAKMIŞLARDI.

GECE DEHŞETLİ BİR
FIRTINA KOPTU. NE
OLDUĞUNU ANLIYAMA-
DILAR.

GÜN İŞIYINCA
KARAYA ÇOK
YAKINLAŞMIŞIZ.
BİR KAYIKLA
SAHİLE ÇIKA-
LIM.

FERNANDO GİT BİR YER.
Lİ BUL. İNCİTMEYEN
BANA GETİR

BİRAZ SONRA FERNANDO
ÖNÜNDE BİR YERLİYLE
GELDİ

HİNTLİ NASILSA İSPANYOLCA
KONUŞABİLİYORDU BANA BAK
MERİDA BURADAN
ÇOK UZAK MI?

MERİDA.. ÜÜÜF.. VAR
ÇOK UZAK.. SEKİZ GÜN.

BENİMLE OTUZ KİŞİ GELE-
CEK. KARADAN MERİDAYA
GİDECEĞİZ. GERİ KALANLAR
GEMİYİ ANKETİL KOYUNA
GETİRSİN BEN ALTINLARI ALIR
GELİRİM.

FIRTINA KAPTAN ARKADAŞLA.
RIYLA ORMANA DALDI.
MERİDA'YA YOLLAN.
DI.

BEN ŞU
ALTIN BUDA.
LASINA GÖS.
TERİRİM. YUM.
RUĞUNUN ACI.
SİNİ ÇIKAR.
TACAĞIM.

YUKATAN VALİSİNE BİR
MEKTUP YAZARIM. OCI.
VARDI BİR HAYDUDUN
DOLAŞ TIĞINI BİLDİRİRİM
SONRA AL-
TINLARA
BEN KO-
NARIM.

ARKASI VAR.

SARİ HASTALIK
(13. sayfadan devam)

ti. Son akşam yapılan gezmede at-
tan yuvarlanmış, ayağı burkulmuş-
tu. Mecburen bir hafta kadar daha
kalyordu.

Seniha zengin kızdı. Çiftlik eğ-
lencelerinden dört ay sonra, kışa
karşı Alâattin, Remzi, Naci, Tevfik
biri davetiye aldılar. Selimle Seni-
hanın nikâhına davetliyidiler. De-
mek bu fedakâr çocuk işi bu kadar
ileriye götürmüş, kızı teselli için
kendi hayatını hiçe saymıştı.

Nikâh oldu. Kızın babasının e-
vine otomobillerle gidildi. Orada ay-
rıca bir merasim yapılyordu. Bir
aralık dört arkadaş Selimi yalnız ya-
kaladılar. Alâattin:

— Allah o kızın şifasını versin
de seni de mükâfatlandırısın, dedi.
Hastalığı nasıl oldu kardeşim.

Selim neşe içindeydi. Kalkkaha-
yı bastı:

— Ne hastalığı yahu. Siz işin
farkında değil miydiniz? Kıza bir
defa göz koymuştum. Bu oğlanlar
varken bu kızı ben alamam diye
düşündüm de ortaya bu hastalık
martavalını atmıştı. Sade onun
hastalığı değil, benim ayağımın bur-
kulması da yalan. Enayi gibi yut-
turdum size.

Dört arkadaş birden, Selimin
üstüne çullanıp onu alaşağı ettiler.
O kalkmaları atarken rastgele vu-
ruyorlar, homurdanıyorlardı:

— Seni alçak seni! Sen ha!..

GİZLİ KUVVETLER
(4.sayfadan devam)

Bu işde yanlışlık vardı Canım!
Hem garip, feci bir yanlışlık ol-
muştu. Ronni'nin aklından, birden-
bire François'nin bu aylık maaşını
henüz vermemiş olduğu geçti...

Bir adam, sert amelikan bezin-
den bir sargı ile Ronni'nin gözlerini
bağladı. Sonra cellât, ipin ilmeğini
Ronni'nin başına geçirirken biraz
kulağını acıttı.

Ronni'nin dili ağırlaşmıştı. Bir
şeyler söylemek, isyan etmek, ba-
ğırarak, yapılmakta olan yanlışlığı
herkese duyurmak istiyor. Fakat
ağızdan kelimeler zorlukla dökü-
lüyordu. Boğuk bir sesle:

— Yanlış bul. Feci bir yanlışlık!
Ben değilim! İdam edilecek adam,
Ambroz Solt'tur. Ben şimdi onun
yanında durmuş ona bakıyordum.
Beni nasıl oldu da buraya getirdi-
niz. Yanlışlık var yanlışlık! Ben
Morel'im. Oksford'da, Billi Kolec'-
den mezun Morel! Binbaşım!.. Bin-
başı Boyle! Siz beni tanırırsınız. Ben
Morel'im!

Ronni, ne olduğunu anlıyama-
yordu. Birdenbire nasıl olmuş,
Ambroz Solt'un yerine o...
ve bittabi şimdi Ambroz...
de o asılıyordu.

Birden bir gıcırta işitildi.
velâ kımıldadı. Bir şey, gürültü
ile devrildi. Ambroz'un cesedi, ha-
vada asılı kalıverdi.

Artık Ambroz Solt, ölmüştü...
(Arkası var)

BİN BİR
ROMAN

Her hafta çarşamba günleri çıkar
hikâye ve roman mecmuası

ADRES: TÜRKİYE YAYINEVİ,

Ankara cad. No: 36 - İstanbul

ABONE: Yıllığı (50 sayı) 12 lira

6 aylığı (25 sayı) 6 lira

Sahibi: TAHSİN DEMİRAY

Yazı işlerini fiilen idare eden:

CELAL DEMİRAY

Basıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEVİ

Kalp Kalbe Karşıdır!

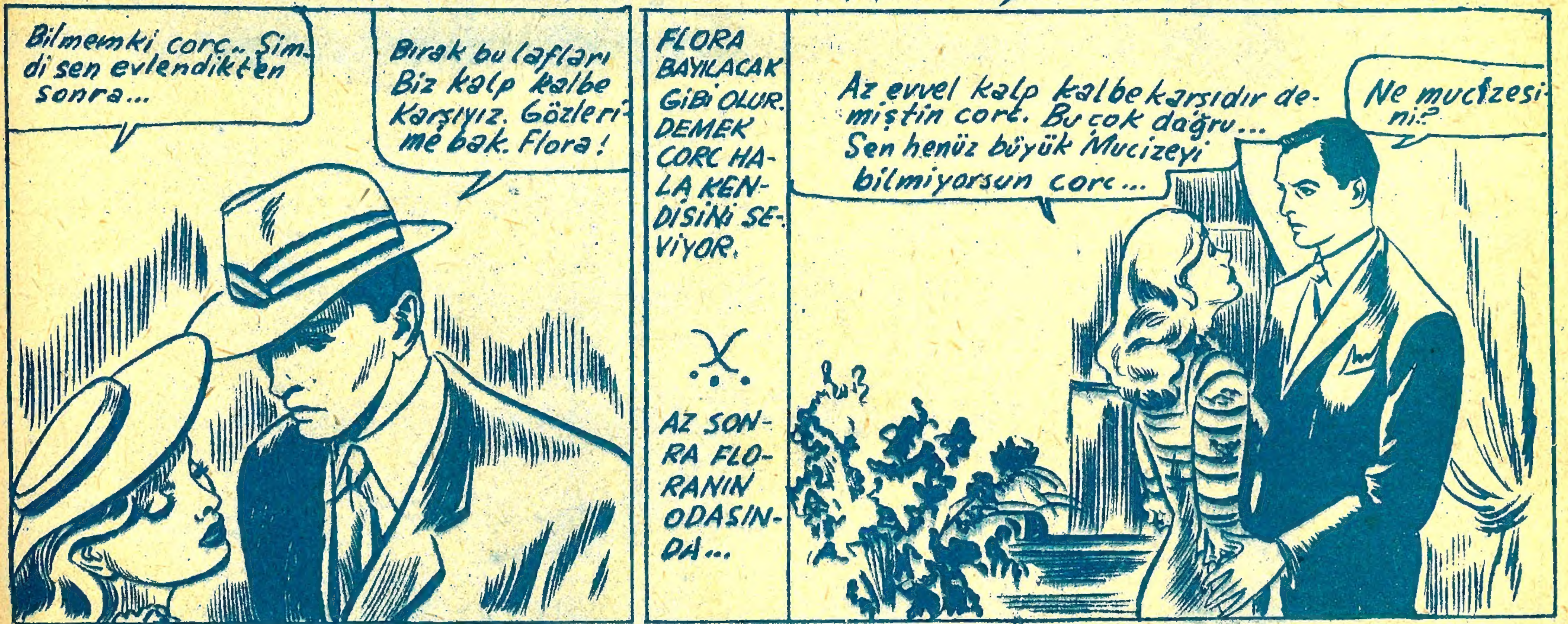
FLORA OTELE
DÖNÜNCÜ CORCA
İLE KARŞILASIR...

Cora!

İki saattir seni bekliyorum.
Flora...

Bilmiyorum.
Birbirimize
okadar çok söy-
liyeceklerimiz
varki... Fakat.
Burada değil?

Senin odana çıkamaz-
mıyız?

Bilmemki corc.. Sim-
di sen evlendikten
sonra...

Bırak bu lafları
Biz kalp kalbe
Karşıyız. Gözleri-
me bak. Flora!

FLORA
BAYILACAK
GİBİ OLUR.
DEMEK
CORCA HA-
LA KEN-
DISİNİ SE-
VİYOR.

Az evvel kalp kalbe karşıdır de-
miştin corc. Bu çok doğru...
Sen henüz büyük Mucizeyi
bilmiyorsun corc...

Ne mucizesi-
ni?

AZ SON-
RA FLO-
RANIN
ODASIN-
DA...

BİR OĞLUN
oldu corc! İtalyada!
Güzel, Bebek gibi
bir oğlan

Flora!..

CORCA SEVİNÇTEN ÇILDIRACAK GİBİ OLUR.

Oğlum!.. Allahım!

Corc... söyle bana
sevindin mi?

Peki bu-
nu niye
yazmadın
flora. sevin-
cinden cild-
racağımı.
Bana ondan
Bahset! Gözle-
ri bana benzi-
yor mu?

Evet! Evet
corc sana
benziyor
Fakat bi-
raz sakın
ol.

BİNBİR ROMAN

FLORA RUDY-
DEN BAHSE-
DER VE NİHA-
YET BİR DE
FOTOĞRAFINI
VERİR. CORCUN
GÖZLERİ SEVİNÇ-
TEN YAŞARIR.

Çok güzel galiba öyle görünüyor.
İster misin dünya-
nın en güzel çocuğu olsun?

ŞİMDİ ARTIK FLORA İTALYADA NASIL
KENDİSİNİ BEKLEYİP DURDUĞUNU
ANLATIYOR. FAKAT CORC HENÜS
KENDİSİNİ TOPARLAYIP BUNLARI
ANLAYACAK VAZİYETTE DEĞİLDİR.

Benim küçük Floram! Bilemezsin kalbim.
deki sevinç ve üzüntüyü!
Tıpkı ölüm halinde olan bir hastaya
hayatın kurtulacak fakat gözlerin kör
kalacak denmesi gibi

Anlıyorum seni
Corc!

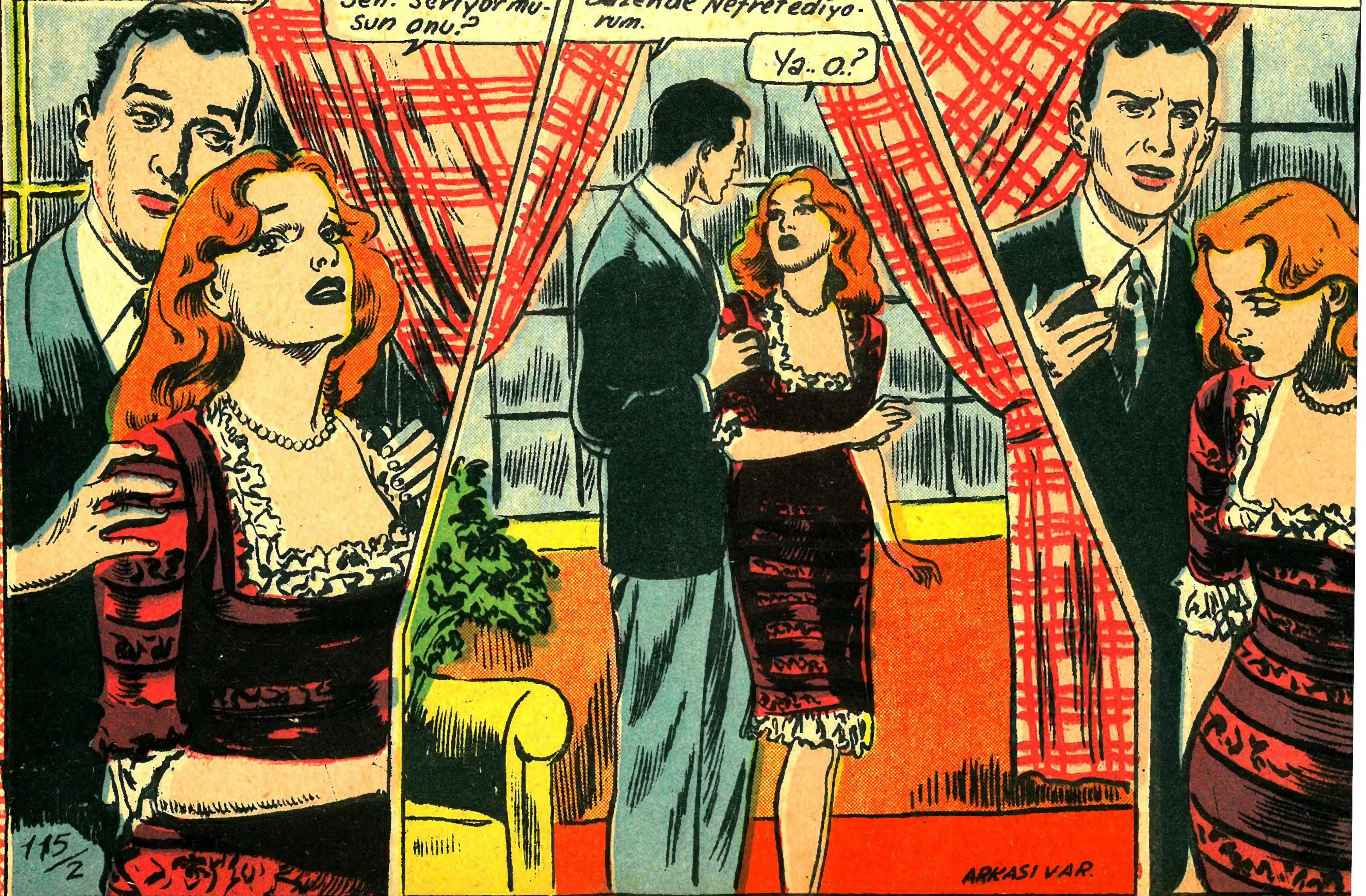
Şimdi bizim ne olacağımız hakkında sana bir
şey söyleyemem. Fakat çocuğa ismimi vere-
ceğimi söyleye bilirim. Oğluma kendi adı-
mı vereceğim. Üsttarafını düşünecek halde
değilim şu anda..

Sen. Seviyormu-
sun onu?

Violetti mi? Bil-
miyorum Ona kar-
şı beslediğim his-
ler çok tuhaf. Ba-
zen onu Sever gibiyim.
Bazende Nefret ediyö-
rum.

Beni seviyor kendi Tarzında bir
sevis ama yine de seviyor. Karakteri
çok tuhaf, fakat çok alıcınap
Birgün beni ölümünden kurtardı.

Ya.. o?

ARKASI VAR.